

हावरट कावळा

आमच्या घराशेजारच्या झाडावर एक कावळा रोज येत असे. त्याच्याबरोबर दुसराही कावळा येऊ लागला. दोघे भाऊ भाऊ होते त्यामुळे एकत्र राहत होते. एकत्र उडत होते. खात-पीत होते. एक कावळा मेहनती होता. दुसरा आळशी व हावरट होता. एका माणसाने जवळच्या पिंपळाच्या झाडावरील ढोलीत पानांचे द्रोण तयार करून त्यात काही धान्य साठवून ठेवले होते. ते या हावरट कावळ्याने पाहिले. तो माणूस निघून जाताच तो पिंपळाच्या ढोलीकडे गेला. द्रोणातील सर्व धान्य त्याने खाऊन टाकले. काही वेळाने येऊन पाहतो तो काय, धान्य गायब. त्याला काही कळेचना काय झाले ते. बिचारा निराश झाला.

हे पाहून चिडलेल्या माणसाने आणखी काही दिवसांनी ढोलीत आणखी अन्न, फळे व फुले आणून ठेवली. त्यातील अन्न या कावळ्याने खाल्ले. पुन्हा त्या माणसाने येऊन पाहिले तर त्याला पानाच्या द्रोणात फक्त फुलेच दिसली. अन्न दिसलेच नाही. त्या झाडाखाली एक मुलगा बसला होता. त्या मुलाला माणसाने विचारले, अरे बाळा, या ढोलीत मी दोनदा अन्न, फळे व फुले ठेवली होती. ती फळे खाल्लीस काय? मी नाही हो काका खाल्ली फळे, हे बघा, असे म्हणून त्याने तोंड उघडून दाखवले, हे बघा माझ्या तोंडात अन्नाचा कणही नाही. मी तर काही खाल्लेच नाही. हावरट कावळ्याची करणी त्याने पाहिली होती. पण काका, कोणी खाल्ली ते मला माहित आहे, असे म्हणून त्याने कावळ्याचे कृत्य त्याला सांगितले. तो माणूस म्हणाला, अरेच्या असे आहे काय? त्या कावळ्याला उद्या बघतो. त्या माणसाने दुसऱ्या दिवशी पुन्हा ढोलीत द्रोण ठेवून त्यात धान्य ठेवले. तो झाडावर लपून बसला. हावरट कावळा तेथे आला. त्याने द्रोणावर झडप घालताच त्या माणसाने त्याच्या टाळक्यात काठी हाणली. हावरटपणामुळे कावळा मेला.

तात्पर्य : हावरटपणा कधीही करू नये.

- राघव प्रकाश क्षीरसागर,

इयत्ता पाचवी

मुष्टिफंड महालक्ष्मी विद्यालय, पणजी.